

РЕШЕНИЕ

№ 5268

гр. София, 09.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **4722** по описа за **2020** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по касационна жалба на И. К. И., чрез процесуалния представител адв. Р., против решение от 24. 02. 2020 г., постановено по НАХД № 4975/ 2019 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав.

В жалбата са развити доводи за неправилност на съдебния акт поради неправилно приложение на материалния закон и необоснованост – касационни основания за отмяната му по чл. 209, т. 3 АПК. Касационният жалбоподател твърди, че в оспорвания съдебен акт липсват “собствени мотиви”, а заповедта не съдържа задължителни реквизити - фактическите основания за задържането. Моли съда да отмени обжалваното решение и да отмени заповед за задържане № 3382зз от 25. 12. 2018 г., като алтернативно се иска обявяване на нейната нищожност.

Ответникът по касационната жалба - полицейски инспектор при 07 РУ РПУ – СДВР, в съдебно заседание чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба. Излага доводи за правилност на обжалваното решение и моли то да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба и намира, че решението на СРС следва да бъде оставено в

сила.

Административен съд - София град, III-ти касационен състав, след като се запозна с фактите по делото и доводите на страните и обсъди изложените касационни основания, както и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и срещу подлежащ на оспорване съдебен акт. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

С обжалваното решение СРС е отхвърлил жалбата на И. К. И. срещу Заповед за задържане №3382з-2698/25.12.2018 г., издадена от полицейски орган от 07 РУ-СДВР и с правно основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР.

Първоинстанционният съд е установил следната фактическа обстановка:

Съгласно утвърден план-разстановка от заместник-директора на СДВР, за периода 21 - 28. 12. 2018 г. на служителите в 07 РУ при СДВР е било възложено да осъществяват специализирана операция на територията на 07 РУ при СДВР, включваща проверка на съмнителни лица и моторни превозни средства, във връзка с противозаконно отнемане на МПС. Задачите на специализираната полицейска операция били задържане на лица, извършители на противозаконно отнемане на моторни превозни средства, на тежки престъпления и на домови кражби, проверка на съмнителни лица и на моторни превозни средства, проверка на моторни превозни средства с марка и модел, обявени за издирване. Във връзка с това, на 24. 12. 2018 г. около 23.00 часа АП 164, включен в четвърта група на района на [жк], съгласно утвърдения план, в [населено място],[жк], до бл. 60 бил спрял за проверка лек автомобил марка „Мерцедес ML“, управляван от И. И.. Полицейският служител Д. П. се представил на водача на лекия автомобил и поискал документи за самоличност и документи за автомобила. И. И. отказал да представи исканите документи, като заявил, че няма законен повод да бъде спиран и проверяван. Пояснил, че застаналият пред автомобила полицейски служител няма да му попречи да потегли с автомобила си. Било потърсено съдействие от други служители на 07 РУ при СДВР, които след като пристигнали и разговаряли с водача, го уведомили, че проверката, която се извършва, е във връзка със специализирана полицейска операция. Обяснили още, че ако не окаже съдействие, ще бъде задържан, а при съпротива от негова страна - ще бъде употребена и физическа сила. Въпреки това същият не представил документи за самоличност, а обяснил на полицейските служители, че има огнестрелно оръжие в автомобила. След като многократно му било разпоредено да представи документите си за самоличност и документи на автомобила и след като тези разпореждания не били изпълнени, И. И. бил изведен от автомобила и му били поставени белезници. По време на задържането И. И. блъскал и дърпал полицейските служители. След като била установена неговата самоличност, същият бил задържан и отведен в 07 РУ при СДВР, като му бил извършен и медицински преглед.

При така установената фактическа обстановка, Софийският районен съд е приел, че полицейският орган законосъобразно е разпоредил задържане на жалбоподателя за срок от 24 часа на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, тъй като са били налице двете кумулативни предпоставки на посочената разпоредба - след надлежно предупреждение, същият съзнателно е попречил на полицейски орган да изпълни задължението си по служба.

Стигнал е до извод, че оспорената заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган, в предвидената форма, при отсъствие на допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта му.

Настоящата касационна инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, поради което следва да се остави в сила.

Не са налице сочените от касационния жалбоподател отменителни основания. Съдебният акт е постановен при материалноправните изисквания на приложимата нормативна уредба, а формираните правни изводи са обосновани и законосъобразни.

В случая в оспорената пред административния съд заповед е отразено, че се издава на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, като изрично е посочено, че същият, след надлежно предупреждение, съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. Първоинстанционният съд е обсъдил събраните доказателства, включително административната преписка, като фактическите и правните изводи, до които е достигнал, са в съответствие със събраните по делото доказателства и материалния закон. Неоснователен е доводът на касационния жалбоподател за необоснованост на първоинстанционното решение.

Заповедта съдържа задължителните реквизити по чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, издадена е от компетентен орган, в съответствие с материалноправните разпоредби и без да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Посочването на фактическите и правни основания, обуславящи издаването на акта, е задължителен негов реквизит съгласно императивните норми, съдържащи се в чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК във връзка с чл. 74, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, а отсъствието му се квалифицира като нарушение на изискването за форма и съставлява самостоятелно и достатъчно основание за отмяна. В случая обаче изискването за форма е изпълнено. В заповедта е посочено правното основание /чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР/ и фактическите причини за задържането му /след надлежно предупреждение, съзнателно е попречил на полицейски орган да изпълни задължението си по служба/, а в съпътстващите документи подробно са конкретизирани обстоятелствата, обусловили необходимостта от издаване на акта. Наличието на фактическите основания за издаване на заповедта са доказани и от приобщените по преписката докладни записки.

В случая жалбоподателят е могъл да разбере на какво основание и във връзка с какво негово поведение е задържан. Надлежността на извършеното предупреждение е категорично доказана, осъществена е законосъобразно от полицейски орган и фактите са обективирани в съответните писмени доказателства, част от административната преписка. Независимо от конкретните причини и условия за проявеното неправомерно, агресивно поведение на жалбоподателя, той не е преустановил същото след предупреждение от служителите на МВР, с което обективно им е попречил да изпълнят задълженията си по служба. Задържането по чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР е мярка, която е насочена към обезпечаване на изпълнението на полицейските правомощия и в случая тя е приложена законосъобразно.

Настоящият съдебен състав намира, че е спазен и принципът за съразмерност. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с

необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок от 24 часа" в конкретния случай е оправдано, защото на практика чрез нея полицейският орган е изпълнил служебните си задължения, които са били възпрепятствани от поведението на задържаното лице. Изведените от практиката на Европейския съд по правата на човека принципи по прилагането на чл. 5, § от КЗПЧОС, отнесени към настоящия случай, водят до извод, че за задържането на И. И. са налице достатъчно данни, обуславящи реална необходимост в името на обществения интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната му свобода. Касае се за възпрепятстване на служебно задължение на полицейските органи да извършат проверка на съмнителни лица във връзка с извършени престъпления по повод на специализирана полицейска операция. Отделно от това, същите имат правомощия по чл. 30, ал. 1, т. 2 от ЗМВР да извършват проверки на документи и на място. Преценката на кое именно лице да се извърши проверка е на проверяващия орган, поради което в случая И. И. е бил длъжен да представи своите документи за самоличност, както и на управлявания от него автомобил. Въпреки това и след като е бил предупреден, че ако не окаже съдействие за извършването на проверката, същият ще бъде задържан, жалбоподателят И. е отказал да изпълни полицейското разпореждане, не е представил документи за самоличност и така на практика е попречил на полицейските органи да изпълнят своето задължение по служба - да извършат проверката на документи на лица и на МПС. Ето защо правилен е изводът на районния съд, че законосъобразно е била наложена мярка по реда на чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР.

В съответствие с нормата на чл. 168, ал. 1 АПК съдът е извършил проверка на оспорения административен акт на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК. На страните е дадена възможност да ангажират доказателства в подкрепа на направените доводи. В мотивите на решението са обсъдени съображенията и възраженията на страните, както изводите на съдебния състав за неоснователност на жалбата са направени след преценка на всички представени и ангажирани в хода на административното производство и в съдебния процес доказателства, като за тези от тях, които съдът е приел за неотнормими /представени документи за образованието, доходите, здравословното състояние, служебната репутация и др./, съдът изрично е изложил своите съображения. Изводите на районния съд, направени във връзка с доказателствата, се споделят и от настоящата касационна инстанция.

Законосъобразно и предвид изхода на делото, И. И. е осъден да заплати на СДВР разносните по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Предвид горното, настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

Съобразно изхода на спора пред касационната инстанция и направеното искане за присъждане на разноски от ответника, касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на СДВР разноски по делото в размер на 100 /сто/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение на процесуалния му представител, на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По посочените аргументи и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, III-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 24. 02. 2020 г., постановено по НАХД № 4975/ 2019 г.
по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 13-ти състав.
ОСЪЖДА И. Д. И. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноси
по делото в размер на 100 /сто/ лева.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.